

Letopisy
NARNĚ

Plavba
Jitřního
poutníka

C. S. Lewis

FRAGMENT

Letopisy Narnie

Plavba Jitřního poutníka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

C. S. Lewis

Narnie – Plavba Jitřního poutníka – e-kniha

Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

Edmund a Lucie museli trávit letní prázdniny se svým příšerným bratrancem Eustacem a byli z toho zoufale nešťastní. Jednou sklesle hleděli na obraz korábu s drakem na přídi, když tu náhle zavál vítr a loď se zlehka rozkolébala. Vzápětí rám zmizel a všechny tři děti byly strženy do vln. Z lodi jim kdosi hodil lano a ony se po něm s námahou vyšplhaly do bezpečí na palubu.

Když se Lucinka usadila ve své kajutě, věděla s jistotou, že je čeká báječná doba. A měla pravdu: loď patřila princovi Kaspianovi, který se vypravil hledat sedm přátel svého otce, ztracených před dávnými lety na nebezpečné plavbě k Východním ostrovům.

Začíná páté úžasné dobrodružství Letopisů Narnie.

V EDICI LETOPISY NARNIE VYCHÁZÍ TAKÉ:

ČARODĚJŮV SYNOVEC

LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

KŮŇ A JEHO CHLAPEC

PRINC KASPIAN

STŘÍBRNÁ ŽIDLE

POSLEDNÍ BITVA

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

C. S. Lewis

Ilustrovala Pauline Baynesová

The Chronicles of
NARNIA

C. S. Lewis
Plavba Jitřního poutníka

The Voyage of the Dawn Treader
Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 1952
Inside illustrations by Pauline Baynes; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd, 1952
Cover art by Cliff Nielsen; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 2002
ISBN 0-00-711-560-1

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte Ltd.
Use without permission is strictly prohibited.

www.narnia.com
www.facebook.com/fragment.narnie
Published by Fragment under license from the C.S. Lewis Company Ltd.

Z anglického originálu *The Voyage of the Dawn Treader* přeložila Veronika Volhejnová.
Redakční úprava Vladana Hallová
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 23 130
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

Translation © Veronika Volhejnová, 2006

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

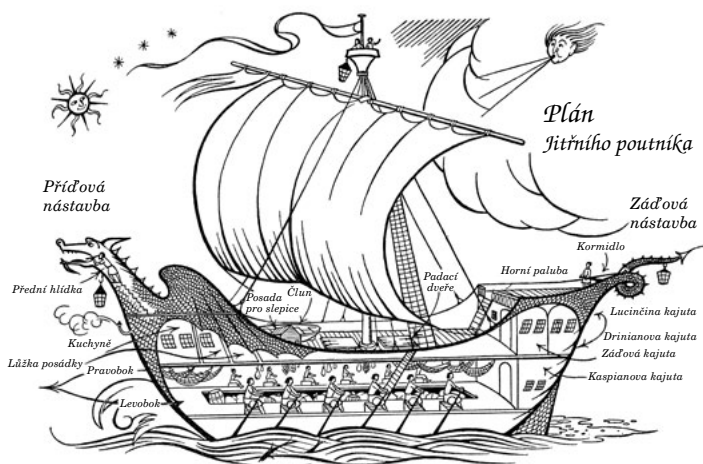
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné knihy 978-80-253-2328-1 (3. vydání, 2015)
ISBN e-knihy 978-80-253-2685-5 (1. zveřejnění, 2016)

 ALBATROS MEDIA a.s.

Věnováno Geoffreymu Barfieldovi

OBSAH

1. <i>Obraz v ložnici</i>	11
2. <i>Na palubě Jitřního poutníka</i>	28
3. <i>Osamělé ostrovy</i>	46
4. <i>Co tam Kaspian dělal</i>	61
5. <i>Bouře a co z ní vzešlo</i>	77
6. <i>Eustacovo dobrodružství</i>	94
7. <i>Jak dobrodružství skončilo</i>	111
8. <i>Dva úniky o vlásek</i>	126
9. <i>Ostrov hlasů</i>	143
10. <i>Čarodějná kniha</i>	158
11. <i>Jak byli Ňomopodi spokojení</i>	174
12. <i>Temný ostrov</i>	189
13. <i>Tři spáči</i>	203
14. <i>Začátek konce světa</i>	218
15. <i>Divy Posledního moře</i>	232
16. <i>Sám Konec světa</i>	247

SEVERNÍ DIVOČINA

SEDM OSTROVŮ

Muil

Červený
Přístav

Brenn

NARNIE

KALORMENSKÝ
ZÁLIV

GALMA

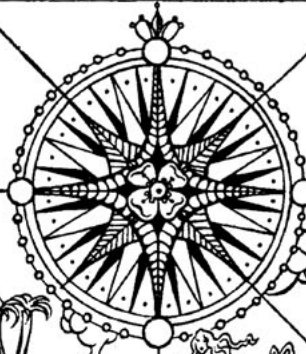
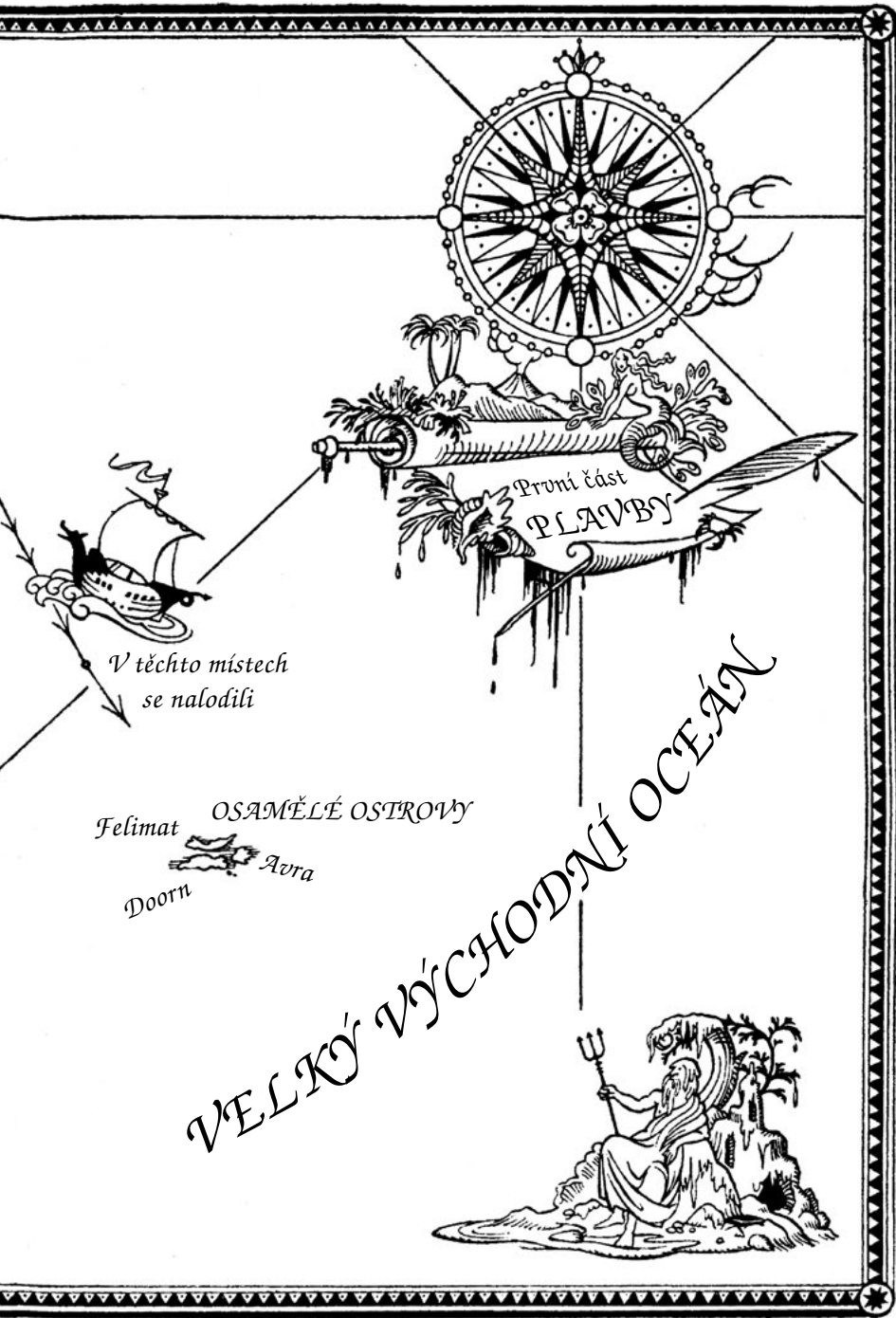
Cair Paravel

TEREBINTIE

ARCHENLAND

KALORMEN

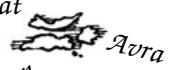

První část
PLAVBY

V těchto místech
se naložili

Felimat OSAMĚLÉ OSTROVY

Doorn

Ara

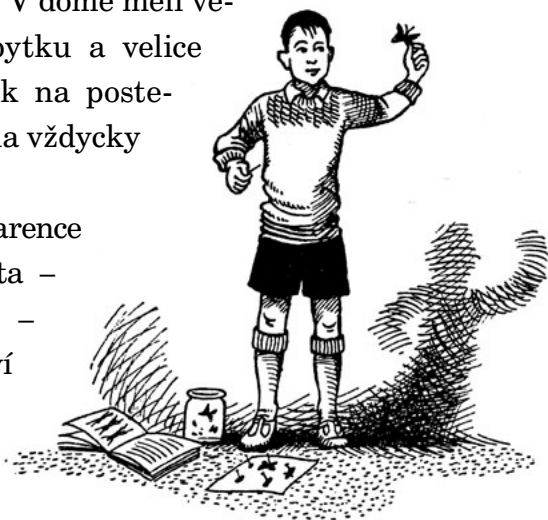
VELKÝ VÝCHODNÍ OCEÁN

Obraz v ložnici

Byl jednou jeden chlapec, a ten se jmenoval Eustace Clarence Scrubb, a skoro si to zasloužil. Rodiče mu říkali Eustace Clarence a učitelé mu říkali Scrubbe. Nemůžu vám povědět, jak mu říkali kamarádi, protože žádné neměl. Tatínka a maminku neoslovoval ‚tati‘ a ‚mami‘, ale Harolde a Alberto. Byli to velice moderní a pokrokoví lidé: vegetariáni, nekuřáci a abstinenti, a nosili speciální spodní prádlo. V domě měli velice málo nábytku a velice málo pokrývek na postelích a okna byla vždycky otevřená.

Eustace Clarence měl rád zvířata – zvláště brouky – když byli mrtví a napíchaní na kartičkách.

Měl rád knihy, pokud to ovšem byly knihy poučné a byly v nich obrázky výtahů na obilí a obtloustlých cizích dětí učících se ve vzorových školách.

Eustace Clarence nesnášel svoje bratrance a sestřenice, čtyři děti Pevensieovy – Petra, Zuzanu, Edmunda a Lucii. Ale byl docela rád, když se dozvěděl, že Edmund a Lucie u nich budou nějaký čas bydlet. V hloubi duše ho totiž strašně těšilo, když mohl někoho komandovat a zastrašovat, a ačkoli sám byl tak malý, že by nepřepal ani Lucii, natož Edmunda, věděl, že existují desítky způsobů, jak znepríjemnit druhým život, když vy jste doma a ti druzí jen na návštěvě.

Edmundovi a Lucii se vůbec nechtělo bydlet u strýčka Harolda a tety Alberty. Ale skutečně to jinak nešlo. Otec jel to léto na šestnáct týdnů přednášet do Ameriky a maminka měla jet s ním, protože už deset let neměla pořádnou dovolenou. Petr se dřel ke zkoušce a chystal se strávit prázdniny u starého profesora Kirka, který mu měl s přípravou pomoci. Právě v domě profesora Kirka tehdy za války všechny čtyři děti zažily ta první úžasná dobrodružství. Kdyby v tom domě ještě bydlel, pozval by je samozřejmě všechny. Jenže od té doby se nějak stalo, že zchudl, a bydlel teď v ma-

lém domku, kde byl jen jeden pokoj pro hosty. Vzít do Ameriky všechny tři by bylo moc drahé, a tak tam jela jen Zuzana.

Dospělí ji považovali za rodinnou krásku a na učení moc nebyla (i když jinak byla na svůj věk až moc rozumná), a tak maminka řekla, že „bude z cesty do Ameriky mít mnohem víc než ti malí“. Edmund a Lucie se snažili nezazlívat Zuzaně, jaké má štěstí, ale děsilo je, že budou muset strávit prázdniny u tety. „Pro mě je to ještě mnohem horší,“ prohlásil Edmund. „Ty aspoň budeš mít pokoj sama pro sebe, ale já budu muset spát ve stejné ložnici jako ten prvotřídní syčák Eustace.“

Tento příběh začíná jednoho odpoledne, když se Lucii a Edmundovi povedlo potajmu si urvat pár minut jen pro sebe. Samozřejmě přitom mluvili o Narnii – to bylo jméno jejich vlastní soukromé a tajné země. Myslím, že většina z nás má nějakou tu tajnou zem, ale většina z nás si ji jen představuje. Edmund a Lucie měli v tomhle ohledu větší štěstí než ostatní. Jejich tajná země byla skutečná. Navštívili ji už dvakrát – ne ve hře nebo ve snu, ale doopravdy. Samozřejmě se tam přenesli pomocí kouzla, protože jinak se do Narnie vejít nedá. A v samotné Narnii se jim dostalo příslibu, nebo něčeho velmi blízkého příslibu, že se jednoho

dne vrátí. Umíte si jistě představit, že si o tom hodně povídali, jakmile měli možnost.

Seděli na kraji postele v Luciině pokoji a dívali se na obraz na protější stěně. Byl to jediný obrázek v domě, který se jim líbil. Tetě Albertě se ne líbil vůbec (proto ho odklidila do tohohle malého pokojíku v patře), ale vyhodit ho nemohla, protože to byl svatební dar od někoho, koho nechtěla urazit.

Na obrázku byla loď – loď plující přímo k vám. Příď měla zlacenou, ve tvaru dračí hlavy s doširoka otevřenou tlamou. Měla jen jeden stěžeň a jednu velikou čtvercovou plachtu v sytě nachové barvě. Boky lodi – nebo to málo, co bylo vidět za koncem zlacených dračích křídel – byly zelené. Zrovna se vyhoupla na vrcholek úžasné modré vlny a bližší svah té vlny mířil k divákovi, takže na něm bylo vidět všechny šmouhy a bublinky. Bylo jasné, že loď pluje rychle se svižným větrem v zádech a trochu se nahýbá k levoboku. (Mimochodem, jestli máte vůbec tuhle knížku dočíst, tak si zapamatujte, že levá strana lodi, když se díváte dopředu, je levobok, kdežto pravá je pravobok.) Z té strany na ni také dopadalo sluneční světlo a voda tam byla plná zelených a fialových odstínů. Na druhé straně byla tmavěji modrá, jak ji halil stín lodi.

„Tak nevím,“ řekl Edmund, „jestli to není ještě horší, *dívat* se na narnijskou loď, když se člověk nemůže do Narnie dostat.“

„I *dívat* se je lepší než nic,“ odpověděla Lucinka. „A tohle je *hodně* narnijská loď.“

„Pořád ještě hraje tu svou starou hru?“ zeptal se Eustace Clarence, který poslouchal za dveřmi a teď vešel a poškleboval se. Loni, když byl na návštěvě u Pevensieových, zaslechl náhodou, jak spolu všichni mluvili o Narnii, a rád se jim kvůli tomu vysmíval. Samozřejmě si myslel, že si to všechno vymýšlejí, a protože sám byl tak hloupý, že si nic vymyslet nedokázal, považoval to za nevhodné.

„Tady o tebe nikdo nestojí,“ odsekl Edmund.

„Snažím se vymyslet epigram,“ řekl Eustace. „Třeba nějak takhle:

*Komu v hlavě straší Narnie,
ten se z toho brzo pomine...“*

„Když nic jiného, tak *Narnie* a *pomine* se nerýmují,“ odsekla Lucinka.

„Je to asonance,“ odpověděl Eustace.

„Neptej se ho, co to ta asoblaba je,“ varoval Edmund. „On jenom čeká, až se ho zeptáme. Neříkej nic a třeba půjde pryč.“

Většina chlapců, kdyby je někdo přivítal takhle, by se buď vytratila, nebo vybuchla. Eustace neudělal ani jedno, ani druhé. Jen tak stál, hloupě se usmíval a za chvíli zase začal mluvit. „Líbí se vám ten obraz?“ zeptal se.

„Pro všechno na světě, mlč, nebo zas začne vykládat o umění a těchhle věcech,“ spěšně vyhrkl Edmund, jenže Lucinka, která byla velice upřímná, už odpověděla: „Ano. Mně se líbí moc.“

„Je to mizerný obraz,“ řekl Eustace.

„Když půjdeš pryč, nebudeš se na něj muset koukat,“ odsekl Edmund.

„Proč se ti líbí?“ ptal se Eustace Lucinky.

„No, třeba proto,“ odpověděla, „že ta loď vypadá, jako by vážně plula. A voda vypadá, jako by byla skutečně mokrá. A vlny vypadají, jako kdyby opravdu stoupaly a klesaly.“

Samozřejmě že na tohle všechno znal Eustace stovku odpovědí, ale neřekl nic. V té chvíli se totiž podíval na vlny a viděl, že *skutečně* vypadají, jako by stoupaly a klesaly. Na lodi byl jen jednou (a to neplul daleko, jen na ostrov Wight) a dostal strašnou mořskou nemoc. A když pohlédl na vlny na obrázku, začal se mu žaludek zvedat znova. Dost zezelenal a zkusil se podívat ještě jednou. A pak všechny tři děti zůstaly koukat s otevřenou pusou.

Tomu, co viděly, se těžko věří, když to čtete napsané, ale skoro stejně těžko se tomu věřilo, i když to člověk viděl na vlastní oči. Věci na obraze se hýbaly. Ale nevypadalo to jako film; barvy byly příliš skutečné, čisté a takové, jako venku. Příděl lodi klesla do vlny a od ní vzhůru vystříkl veliký chochol kapek. Nato se vlna vzdula za lodí a poprvé byla vidět i záď a paluba, ale hned zmizely, protože přišla další vlna a boky se znovu zvedly. Náhle zapleskaly listy sešitu, který ležel na posteli vedle Edmunda, sešit se zvedl, prolétl vzduchem a pleskl na zeď za ním, a Lucie cítila, že jí vlasy poletují kolem hlavy, jako to bývá za větrného dne. A také že větrný den byl, ale ten vítr váł z obrazu směrem k nim. A s větrem přišly i zvuky – šumění vln a pleskání vody o boky lodi, vrzání a neustávající svist vody a vzduchu. Ale hlavně ta vůně, ta divoká slaná vůně přesvědčila Lucinku, že se jí to nezdá.

„Nechte toho,“ poroučel Eustace hlasem mečivým strachy a vzteky. „To je určitě nějaký váš hloupý vtíp. Nechte toho. Řeknu Albertě – jej!“

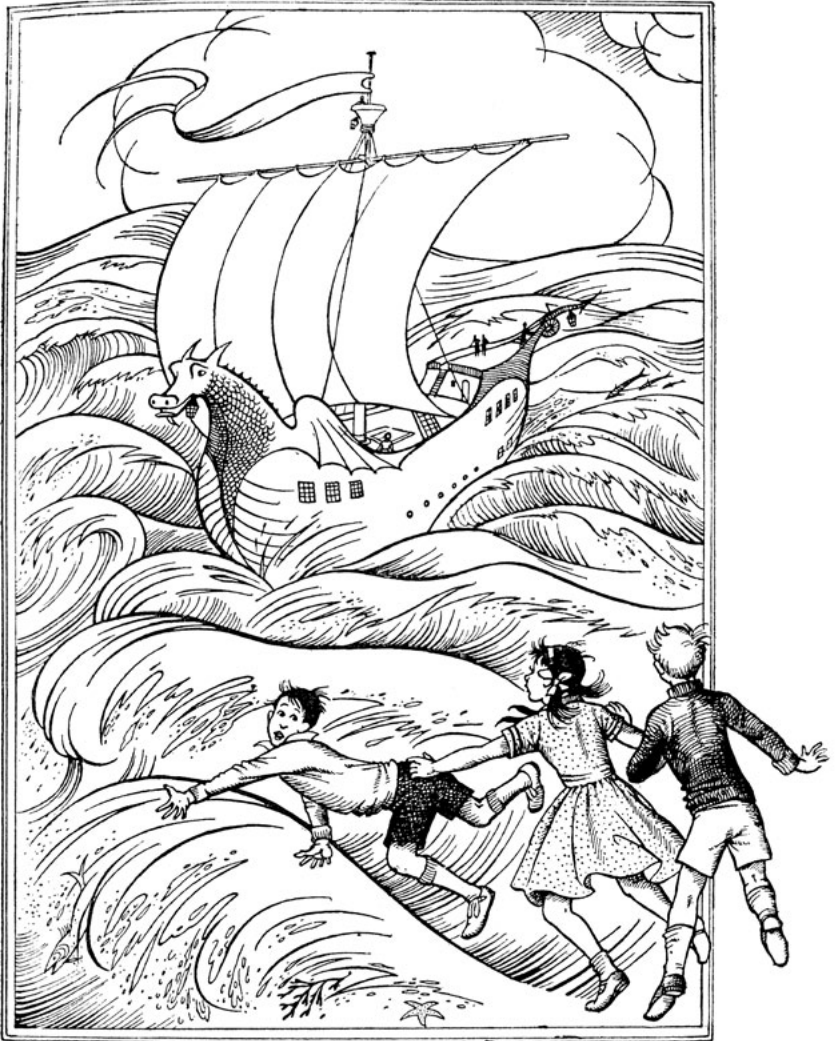
Ostatní dva byli na dobrodružství zvyklí mnohem víc, ale přesně ve chvíli, kdy Eustace Clarence vykřikl: „Jej!“ vyhrkli „Jej!“ i oni. Bylo to proto, že veliká studená vlna vyšplouchla z obrazu

ven a oni sotva lapali po dechu, jak je zalila, nemluvě o tom, že byli mokří jako myši.

„Já tu mizernou věc roztřískám!“ zaječel Eustace, když tu se stalo několik věcí zároveň. Eustace se vrhl k obrazu. Edmund, který něco věděl o magii, po něm skočil a varoval ho, aby si dal pozor a nebláznil. Lucinka popadla Eustace z druhé strany a on ji strhl za sebou. Najednou jako by se buď všichni hrozně zmenšili, nebo se ten obraz zvětšil. Eustace vyskočil, protože se pokoušel strhnout obraz ze zdi, a znenadání stál na rámu. Před sebou neměl sklo, ale skutečné moře, a vlny a vítr narážely na rám jako na skálu. Ztratil hlavu a začal se věšet na druhé dva, kteří vyskočili za ním. Vteřinku tam spolu zápasili a křičeli na sebe, a zrovna když si mysleli, že zase získali rovnováhu, přihnala se veliká modrá vlna, podtrhla jim nohy a smetla je do moře. Eustacův zoufalý výkřik se přetrhl v půli, protože se mu do úst dostala voda.

Lucinka děkovala nebesům, že v minulém pololetí tvrdě trénovala plavání. Je pravda, že by jí to šlo mnohem lépe, kdyby dělala pomalejší tempa, a taky voda byla ve skutečnosti mnohem chladnější, než jak vypadala na obrázku. Neztratila ale hlavu a skopla boty z nohou, jak by to měl udělat každý, kdo spadne do hluboké vody v šatech. Do-

konce nechala i pusu zavřenou a oči otevřené. Byli pořád ještě docela blízko u lodi. Vysoko nad sebou

viděla tyčit se její bok a spatřila lidi, kteří se na ni dívali z paluby. Potom, jak se dalo čekat, se na ni pověsil panikařící Eustace a oba šli pod vodu.

Když se zase vynořili, zahlédla bílou postavu, jak se vrhá z lodi do moře. Edmund byl teď těsně vedle ní, šlapal vodu a držel ječícího Eustace za paže. Náhle ji někdo, jehož tvář jí byla jaksi povědomá, z druhé stany uchopil v podpaží. Lidé na lodi volali, vykláněli se přes zábradlí, házeli do vody lana. Edmund a ten cizí člověk jí vázali lana kolem těla. Pak se chvíli nic nedělo, tak dlouho, že jí začaly drkotat zuby a tvář jí zmodrala zimou. Ve skutečnosti to tak dlouho netrvalo – čekali jen na okamžik, kdy ji budou moci vytáhnout na palubu tak, aby si přitom nenatloukla o bok lodi. I přes všechno úsilí měla odřené koleno, když konečně, mokrá a roztřesená, stanula na palubě. Za ní vytáhli nahoru Edmunda a nešťastného Eustace. Poslední ze všech se vrátil na palubu onen cizinec, zlatovlasý chlapec o pár let starší než Lucie.

„Ka – Ka – Kaspiane!“ zajíkla se Lucinka, jen co stačila popadnout dech. Ano, byl to Kaspian – Kaspian, mladičkový král Narnie, kterému při své poslední návštěvě pomáhali na trůn. Edmund ho okamžitě poznal také. Všichni tři si stiskli ruce a nadšeně se poplácávali po zádech.

„Ale kdo je váš přítel?“ zeptal se Kaspian skoro okamžitě a s přátelským úsměvem se obrátil k Eustacovi. Jenže Eustace brečel mnohem víc, než má kluk jeho věku nárok brečet, když se mu nestalo nic horšího, než že se namočil, a jen neustále ječel: „Pusťte mě. Pusťte mě odtud. Mně se to nelíbí.“

„Kam tě máme pustit?“ divil se Kaspian. Eustace se vrhl k zábradlí, jako by čekal, že uvidí nad mořem viset rám obrazu a za ním snad i Lucčin pokoj. Viděl ale jen modré vlny s bílými šmouhami pěny a světleji modrou oblohu, jak se táhnou bez přerušení až k obzoru. Snad mu ani nemůžeme mít za zlé, že se mu sevřelo srdce. Okamžitě se mu zvedl žaludek.

„Hej! Rynelfe!“ přikázal Kaspian jednomu z námořníků. „Přines kořeněné víno pro jejich Veličenstva. Měli byste se po té koupeli něčím zahřát.“ Mluvil o Edmundovi a Lucii jako o Veličenstvech, protože oni, a s nimi i Petr a Zuzana, bývali králi a královnami Narnie dávno před ním. V Narnii plyne čas jinak než u nás. Kdybyste v Narnii strávili sto let, stejně byste se do našeho světa vrátili v přesně stejnou hodinu a stejný den, kdy jste jej opustili.

A kdybyste tady u nás strávili jen týden a pak se do Narnie vrátili, možná byste zjistili, že mezitím uběhlo tisíc narnijských let, anebo možná jen den, nebo vůbec žádný čas. To nikdy nevíte předem, dokud tam nejste. Proto když se děti Pevensieovy vrátily minule do Narnie na druhou návštěvu, bylo to (pro Narniany), jako by se do dnešní Británie vrátil král Artuš (a že jsou lidé, kteří tvrdí, že k tomu jednou dojde. Ostatně já si myslím, že čím dřív, tím líp.)

Rynelf se vrátil s karafou horkého kořeněného vína a čtyřmi stříbrnými poháry. Přesně tohle potřebovali, a když se Lucie a Edmund napili ze svých pohárů, cítili, jak se jim teplo rozlévá až do konečků prstů. Jen Eustace se šklebil a prskal a nápoj vyplivl, pak znovu zvracel a ptal se, jestli

nemají Plumtreeho vitaminové nervové tonikum a ať mu ho rozmíchají v destilované vodě, a vůbec, on že trvá na tom, aby ho v nejbližším přístavu vyložili na pevninu.

„To jsi nám ale přivedl veselého společníka, bratře,“ šeptl po straně Kaspian Edmundovi a zasmál se, ale než stačil říct ještě něco, Eustace už zase začal vyvádět.

„Brr! Fúj! Co je propána *tohle!* Dejte to pryč, to je hrůza.“

Tentokrát opravdu měl určitý důvod k překvapení. Z kajuty na zádi skutečně vyšlo něco velmi zvláštního a pomalu se to k nim blížilo. Mohli byste to nazvat myší, a myšák to také skutečně byl. Jenže ten myšák kráčel po zadních nohou a byl asi šedesát centimetrů vysoký. Kolem hlavy, pod jedním a nad druhým uchem, měl tenkou zlatou obroučku a za ní zastrčené dlouhé nachové pero. (Srst měl myšák velmi tmavou, skoro černou, takže to všechno působilo odvážně a velmi dramaticky). Levou tlapu měl položenou na jílci meče dlouhého skoro jako jeho ocas. Kráčel důstojně po kolébající se palubě, dokonale udržoval rovnováhu a jeho chování bylo velice vybrané. Lucie a Edmund ho poznali okamžitě – Rípčíp, nejstatečnější ze všech mluvících zvířat Narnie

a náčelník myší. Ve druhé bitvě u Beruny si vysloužil nehynoucí slávu. Lucie – ostatně jako vždycky – toužila vzít Rípčípa do náruče a pomazlit se s ním. Jenže dobře věděla, že tohle potěšení jí nikdy nebude dopřáno – velice by ho tím urazila. Místo toho poklekla na jedno koleno, aby si s ním promluvila.

Rípčíp vykročil levou nohou vpřed, druhou elegantně šoupl dozadu, uklonil se, políbil jí ruku, narovnal se, nakroutil si vousky a řekl svým ostrým vysokým hlasem:

„Uctivě se klaním Vaší Výsosti. A také králi Edmundovi.“ (Při tom se znova uklonil). „Přítomnost Vašich Veličenstev už byla to jediné, co toto úžasné dobrodružství postrádalo.“

„Brr, dejte to pryč,“ kvičel Eustace, „nesnáším myši. A cvičená zvířata jsem nikdy nemohl vystát. Jsou hloupá a vulgární a – a sentimentální.“

„Rozumím tomu správně,“ obrátil se Rípčíp na Lucii poté, co Eustace probodl dlouhým pohledem, „že tato výjimečně nezdvořilá osoba je pod ochranou Vašeho Veličenstva? Protože jestli ne –“ V té chvíli Lucinka i Edmund kýchlí.

„Jsem já to ale hlupák, že vás tady nechám stát v těch mokrých šatech,“ zvolal Kaspian. „Pojďte se dolů převléknout. Tobě, Lucie, samozřejmě přenechám svou kajutu, ale bohužel nemáme na palubě žádné ženské šaty. Budeš se muset spokojit s něčím z mých věcí. Buď tak velice laskav, Rípčipe, a odveď je tam.“

„V zájmu pohodlí dámy,“ odpověděl Rípčíp, „musí stranou dokonce i otázka cti – přinejmenším prozatím –“ a opět probodl Eustace pohledem. Ale Kaspian je všechny pobízel ke spěchu a za pár minut už Lucinka vcházela do hlavní kajuty na zádi. Okamžitě se do ní zamilovala – byla tu tři čtvercová okna, odkud byl výhled na modrou, zvířenou vodu za zádi lodi, nízké polstrované lavice stály ze tří stran kolem stolu, od stropu se houpala stříbrná lampa (tak vzácně jemně tepaná, že Lucinka na první pohled poznala práci trpaslíků) a na zdi nade

dveřmi visel zlatý reliéf lva Aslana. To všechno ob-
sáhla jediným pohledem, protože Kaspian okamži-
tě otevřel dveře na straně pravoboku a řekl: „Tohle
bude tvoje kajuta, Lucie. Jen si vezmu něco suché-
ho pro sebe –“ už když to říkal, přehraboval se
v jedné ze zásuvek „– a pak tě tu nechám, aby ses
mohla převléknout. Když vyhodíš ty mokré věci za
dveře, zařídím, aby je odnesli do kuchyně usušit.“

Lucie si okamžitě připadala tak doma, jako by
v Kaspianově kajutě bydlela už několik týdnů.
Houpání lodi jí nevadilo, protože za starých časů,
když bývala královnou Narnie, hodně cestovala.
Kajuta byla maličká, ale veselá, obklady na stě-
nách malované (samí ptáci, nachoví draci a zvířa-
ta) a všude dokonale čisto. Kaspianovy šaty jí byly

příliš velké, ale nějak si poradila. Jeho střevíce, sandály a vysoké boty byly samozřejmě beznadějně veliké, ale Lucince nevadilo chodit po palubě lodi bosky. Když se dooblékla, pohlédla z okna na vodu ženoucí se kolem a zhluboka se nadechla. Byla si naprosto jistá, že je čekají úžasné časy.

Na palubě Jitřního poutníka

„**A**tady jsi, Lucie,“ řekl Kaspian. „Čekali jsme jen na tebe. Tohle je můj kapitán, lord Drinian.“ Tmavovlasý muž poklekl na jedno koleno a políbil jí ruku. Dál tu byli už jen Rípčíp a Edmund.

„Kde je Eustace?“ zeptala se Lucinka.

„V posteli,“ odpověděl Edmund, „a neřekl bych, že pro něj můžeme něco udělat. Když se na něj někdo snaží být milý, je mu z toho ještě víc zle.“

„A my,“ dodal Kaspian, „si mezitím musíme trochu popovídat.“

„No to tedy ano,“ souhlasil Edmund. „Hlavně o čase. Podle našeho času uplynul rok od chvíle, kdy jsme se s tebou rozloučili, to bylo těsně před tvou korunovací. Jak dlouho je to v Narnii?“

„Přesně tři roky,“ odpověděl Kaspian.

„A všechno je v pořádku?“ ptal se Edmund.

„Myslíš, že bych opustil svoje království a vydal se na moře, kdyby nebylo?“ odpověděl král otázkou. „Nemůže to být lepší. Mezi Telmařany, trpas-

líky, mluvícími zvířaty, fauny a všemi těmi ostatními teď nejsou vůbec žádné spory. A ty obry, co nás neustále obtěžovali na severní hranici, jsme loni v létě tak vypráskali, že nám teď platí léno. A nechal jsem tam za sebe vynikajícího regenta – Dýnila, toho trpaslíka. Vzpomínáte si na něj?“

„Starý dobrý Dýnil,“ usmála se Lucinka, „samozřejmě, že si vzpomínám. Líp sis vybrat nemohl.“

„Je věrný jako jezevec, madam, a statečný jako – jako myšák,“ potvrdil Drinian. Chtěl říct ‚jako lev‘, jenže si včas všiml, jak ho Rípčíp upřeně sleduje.

„A kam vlastně plujeme?“ ptal se Edmund.

„To je dlouhý příběh,“ odpověděl Kaspian. „Možná si vzpomenete, že když jsem byl malý, poslal uchvatitel trůnu, můj strýc Miráz, sedm přátel mého otce zkoumat neznámá Východní moře za Osamělými ostrovy. To proto, aby se jich zbavil a oni se nemohli za mě postavit.“

„Ano,“ kývla Lucinka, „a nikdo z nich se nikdy nevrátil.“

„Přesně tak. A s Aslanovým souhlasem jsem v den své korunovace přísahal, že pokud nastolím v Narnii mír, sám se vydám na moře a budu se rok a den plavit k východu, abych našel otcovy přátele nebo se dozvěděl, jak zemřeli, a pomstil je, pokud to půjde. Takto se jmenovali: Lord Revilian, lord Bern, lord Argoz,

lord Mavramorn, lord Oktesián, lord Restimar a – a ještě jeden, ale ten se strašně špatně pamatuje.“

„Lord Rhoop, Výsosti,“ napověděl mu Drinian.

„Rhoop, Rhoop, no jistě,“ kývl Kaspian. „To je hlavní můj záměr. Ale tady Rípčíp doufá v něco ještě odvážnějšího.“ Všichni se obrátili k myšákovi.

„Odvážného jako já sám,“ prohlásil hrdě Rípčíp. „Ačkoli možná tak malého jako moje postava. Proč bychom nemohli doplout až k samotnému východnímu okraji světa? A zjistit, co tam najdeme? Myslím, že tam leží Aslanova země. Veliký lev k nám přece vždycky přichází od východu, přes moře.“

„No ne, tak tomu tedy říkám myšlenka,“ vydechl Edmund s posvátnou úctou.

„Ty myslíš,“ namítla Lucinka, „že Aslanova země bude takováhle – myslím, jestli to bude země, ke které se vůbec dá doplout?“

„To nevím, madam,“ připustil Rípčíp. „Ale je tu ještě něco. Když jsem byl ještě v kolébce, přišla dryáda, paní stromů, a pronesla nade mnou tato slova:

*Kde se moře k nebi dme,
slaná voda zesládne,
Rípčíte, ty věř si, věř:
to, co hledáš, najdeš tam,
to je východ sám.*

Nevím, co to znamená. Ale kouzlo těch veršů mě provázelo celý život.“

Po krátkém mlčení se Lucie zeptala: „A kde jsme teď, Kaspiane?“

„To ti řekne lépe kapitán než já,“ odpověděl Kaspian, a Drinian tedy vytáhl mapu a rozložil ji na stole.

„Tohle je naše současná poloha,“ ukázal prstem. „Nebo aspoň byla dnes v poledne. Od Cair Paravelu jsme měli dobrý vítr a vypluli jsme mírně na sever ke Galmě, kam jsme se dostali druhého dne. V tamním přístavu jsme strávili týden, protože vévoda z Galmy uspořádal pro jeho Veličenstvo veliký turnaj a on v něm vyhodil ze sedla mnohé rytíře –“

„A párkrát jsem si taky ošklivě natloukl sám, Driniane. Ještě pořád mám modřiny,“ přerušil ho Kaspian.

„A vyhodil ze sedla mnohé rytíře,“ opakoval s úsměvem Drinian. „Připadalo nám, že by byl vévoda rád, kdyby se královské Veličenstvo oženilo s jeho dcerou, ale nic z toho nebylo –“

„Šilhá a je pihovatá,“ vysvětlil Kaspian.

„Chudinka malá,“ politovala ji Lucinka.

„Vypluli jsme z Galmy,“ pokračoval Drinian, „ale skoro na dva dny nás postihlo bezvětrí a mu-

seli jsme veslovat. Vítr se sice znovu zvedl, ale do Terebintie jsme se dostali až čtvrtý den po vyplutí z Galmy. Tamní král nám ovšem poslal varování, ať nepřistáváme, protože v Terebintii řadí epidemie. Přesto jsme ale obepluli hlavní mys, přistáli u malého potůčku daleko od města a doplnili zásoby vody. Tři dny jsme tam museli vyčkat na jihovýchodní vítr, abychom mohli vyplout k Sedmi ostrovům. Třetí den plavby nás dostihla pirátská loď, podle stavby z Terebintie, ale když viděla, že jsme dobře vyzbrojení, stáhla se po krátké přestřelce lučištníků z obou stran –“

„Měli jsme ji pronásledovat, přepadnout a všechny je pověsit,“ vložil se do toho Rípčíp.

„Za dalších pět dní jsme spatřili Muil, který, jak víte, je nejzápadnějším ze Sedmi ostrovů. Úžinami mezi ostrovy jsme veslovali a při západu slunce jsme přistáli v Červeném Přístavu na ostrově Brenn, kde nás s láskou hostili a poskytli nám tolik jídla a pití, kolik jsme jen chtěli. Červený Přístav jsme opustili před šesti dny a od té doby plujeme tak skvělou rychlostí, že očekávám, že Osamělé ostrovy spatříme pozítří. Jsme tedy na moři už skoro třicet dní a urazili jsme víc než patnáct set mil od Narnie.“

„A po Osamělých ostrovech?“ ptala se Lucinka

„To nikdo neví, Veličenstvo,“ odpověděl Drinian. „Leda by nám něco řekli sami obyvatelé Osamělých ostrovů.“

„Za našich časů nevěděli nic,“ zavrtěl hlavou Edmund.

„Pak tedy,“ dodal Rípčip, „za Osamělými ostrovy začíná teprve skutečné dobrodružství.“

Kaspian potom navrhl, že jim před večeří ukáže loď, ale Lucinku trápilo svědomí. „Já myslím, že bych se vážně měla jít podívat za Eustacem. Víš, mořská nemoc je hrozná. Kdybych tak s sebou měla svůj starý elixír, mohla bych ho vyléčit.“

„Ale vždyť ho máš,“ zvolal Kaspian. „Docela jsem na to zapomněl. Protože jsi ho u nás nechala, říkal jsem si, že ho můžeme brát jako jeden z královských pokladů, a tak jsem ho vzal s sebou – jestli myslíš, že je vhodné plýtvat jím na něco takového, jako je mořská nemoc.“

„Bude stačit jen kapka,“ odpověděla Lucinka.

Kaspian otevřel jednu ze skříněk v lavici a vytáhl krásnou diamantovou lahvičku, na kterou si Lucinka tak dobře pamatovala. „Vezmi si, co ti patří, královno,“ řekl. Vyšli ven z kajuty do slunečního světla.

Na palubě byly dvoje velké, dlouhé padací dveře, jedny směrem k přídi a jedny směrem k zádi od

stěžně, a jako vždycky za pěkného počasí byly otevřené, aby se do podpalubí dostal vzduch a světlo. Kaspian je vedl těmi zadními dolů po žebříku. Ocitli se na místě, kde stály z jedné strany na druhou lavice pro veslaře a otvory pro vesla pronikalo dovnitř světlo, které tančilo na stropě. Kaspianova loď samozřejmě neměla nic společného s těmi hroznými galérami, kde veslovali otroci. Vesel se používalo jen tehdy, když nevál vítr, nebo pro přistávání a vyplouvání z přístavu, a všichni (kromě Rípčipa, který měl příliš krátké nohy) se u nich střídali. Po obou bocích lodi byl pod lavicemi prostor pro nohy veslařů, ale uprostřed byla prohlubeň až dolů ke kýlu, a ta byla plná nejrůznějších věcí – pytlů mouky, sudů vody a piva, sudů s vepřovým, džbánů medu, měchů vína, jablek, ořechů, sýrů, sucharů, tuřínů, kusů slaniny. Ze střechy – tedy vlastně ze spodní strany paluby – visely šunky a cipy cibulí a také visutá lehátka, ve kterých odpočívali muži, kteří právě neměli službu. Kaspian je vedl k zádi a překračoval přitom z lavice na lavici. Přinejmenším on překračoval, ale pro Lucinku to bylo něco mezi krokem a skokem a Rípčip musel skákat pořádně. Dorazili k přepážce, ve které byly dveře. Kaspian je otevřel a vedl je do kajuty, která zabírala prostor pod

palubními kajutami na zádi. Tahle samozřejmě nebyla tak hezká. Byla velice nízká a její stěny se směrem dolů sbíhaly, takže tu skoro nebyla podlaha; a ačkoli kajuta měla okna z tlustého skla, nešlo je otevírat, protože byla pod vodou. Právě teď, jak se loď houpala, střídalo se v oknech zlaté sluneční světlo a kalná zeleň moře.

„Ty a já budeme muset bydlet tady, Edmunde,“ řekl Kaspian. „Tvému příbuznému necháme lůžko a sami si vezmeme visutá lehátka.“

„Snažně prosím vaše Veličenstvo –“ začal Drinian.

„Ne, ne, námořníku,“ zarazil ho Kaspian, „to všechno jsme přece už probrali. Ty a Rhince“ (Rhince byl první důstojník) „řídíte loď a vaše večery budou plné starostí a těžké práce, kdežto my budeme zpívat nebo vyprávět příběhy, a proto ty a on musíte mít horní záďovou kabinu. Král Edmund a já se spokojeně vyspíme tady dole. Jak se daří našemu cizinci?“

Eustace, hodně zelený ve tváři, se zamračil a zeptal se, jestli už to vypadá, že se bouře zmírňuje. Kaspian se ale podivil: „Jaká bouře?“ a Drinian propukl v smích.

„Bouře, mladý pane?“ zvolal hromovým hlasem. „Tohle je tak hezké počasí, jaké si jen kdo může přát.“

„Kdo je tohle?“ ptal se podrážděně Eustace. „Pošlete ho pryč. Křičí a mě z toho bolí hlava.“

„Přinesla jsem ti něco, po čem ti bude líp, Eustaci,“ řekla Lucie.

„Jdi pryč a dej mi pokoj,“ zavrčel Eustace. Přesto si ale kapku z její lahvičky vzal, a ačkoli prohlásil, že je to něco příšerného (když lahvičku otevřela, kajutou to nádherně zavonělo), je jisté, že jeho tvář nabyla správné barvy jen několik okamžiků

poté, co lék polkl. Bylo mu nejspíš lépe, protože místo aby si dál stěžoval na bouři a na svou hlavu, začal se dožadovat toho, aby ho vyložili na břeh, a prohlašoval, že v nejbližším přístavu proti nim všem ‚učiní podání‘ u britského konzula. Když se ale Rípcíp začal zajímat, cože přesně je to podání a jak se činí (domníval se totiž, že jde o nějaký nový způsob, jak vyzvat protivníka na souboj), zmohl se Eustace jen na odpověď: „No to přece ví každý.“ Nakonec se jim podařilo Eustace přesvědčit, že i tak se plaví, jak nejrychleji mohou, k nejbližší pevnině, kterou znají, a že poslat ho zpátky do Cambridge (kde žil strýc Harold) není v jejich moci o nic víc, než poslat ho na Měsíc. Poté neochotně souhlasil s tím, že si oblékne čisté šaty, které tu už na něj čekaly, a přijde na palubu.

Kaspian jim pak ukázal loď, ačkoli většinu jí už viděli předtím. Došli až k příďové nástavbě a spatřili námořníka na hlídce, jak stojí na malé lavičce uvnitř zlaceného dračího hrdla a vyhlíží ven drakovými otevřenými ústy. V příďové nástavbě byla lodní kuchyně a bydleli tu námořníci jako loďmistr, lodní tesař, kuchař a velitel lučištníků. Jestli vám přijde divné, že kuchyně byla zrovna na špici lodi, a myslíte si, že kouř z ní musel jít přímo dozadu na palubu, je to proto, že si představujete parníky, kde vždycky

vane od přídě. Jenže na plachetní lodi vane vítr ze zadu a všechno, co páchne, se tedy umísťuje tak daleko dopředu, jak to jen jde. Vzali je i do strážního koše a zpočátku to bylo dost děsivé, kolébat se tam a zpátky a vidět hluboko pod sebou maličkou palubu. Člověk si uvědomoval, že kdyby odtud spadl, mohl by skončit právě tak dobře v moři jako na palubě. Nakonec je odvedli do záďové nástavby, kde u velkého kormidelního kola měl službu Rhince a ještě jeden muž. Za nástavbou se do výše zdvihal zlacený dračí ocas a v něm se kolem dokola táhla lavička. Loď se jmenovala *Jitřní poutník*. Byla maličká v porovnání s našimi loděmi, ba i s těmi kogami, dromóny, karakami a galeonami, zkrátka s těmi velkými koráby, které Narnie mívala, když tam Lucie s Edmundem vládli spolu s nejvyšším vládcem Petrem. Jenže za vlády Kaspianových předchůdců skoro všechna lodní plavba ustala. Když jeho strýc, uchvatitel Miráz, poslal sedm pánů na moře, museli si opatřit loď v Galmě a obsadit ji tamní posádkou. Teď ale Kaspí-

an učil Narniany být znovu mořeplavci a *Jitřní poutník* byla nejkrásnější loď, kterou zatím postavil. Byla tak malá, že před stěžněm skoro nezbyla žádná paluba mezi hlavními padacími dveřmi, záchranným člunem na jedné straně a kurníkem (Lucinka slepice hned nakrmila) na straně druhé. Zároveň to byla loď velice krásná – čisté linie, jasné barvy a každé ráhno, každé lano i každá závlačka byly vyrobeny s láskou. Eustacovi se samozřejmě nelíbilo nic a neustále se vytahoval zaoceánskými parníky, motorovými čluny a letadly a ponorkami („Jako kdyby o nich *on* něco věděl,“ ulevil si stranou Edmund), ale ostatní dva byli *Jitřním poutníkem* nadšení, a když se vrátili do kajuty na zádi k večěři a spatřili celou západní oblohu rozzářenou nádherným západem slunce, vnímali chvění lodi a cítili na rtech chuť soli, a když pomysleli na neznámé kraje ležící na východním okraji světa, připadala si Lucinka tak šťastná, že téměř nemohla mluvit.

Co si myslel Eustace, to nejlépe vypovíme jeho vlastními slovy, protože když druhý den ráno dostali všichni zpátky své usušené šaty, okamžitě vytáhl malý černý zápisníček a tužku a začal si vést deník. Tenhle notýsek sebou pořád nosil a poznamenával si do něj, jaké dostal známky, protože ačkoli ho samo o sobě nezajímalo vlastně nic, známky

ho zajímaly velice a dokonce občas za někým přišel a řekl: „Já jsem dostal to a to. Co máš ty?“ Ale protože bylo velmi nepravděpodobné, že by na palubě *Jitřního poutníka* dostával nějaké známky, začal si teď psát deník. První zápis vypadal takhle:

7. srpna

Jestli se mi to všechno nezdá, tak jsem už na téhle příšerné lodi čtyřiadvacet hodin. Celou tu dobu zuří hrozná bouřka (ještě že netrpím mořskou nemocí). Zepředu se pořád ženou obrovské vlny a už mockrát jsem už nás všechny viděl pod vodou i s lodí. Ostatní předstírají, že jim to nevadí. Buď se chtějí vytahovat, nebo je to proto, že, jak říká Harold, obyčejní lidé často zbaběle zavírají oči před fakty. Je to šílenství, vyplout na moře v takovéhle shnilé skořápce. Není o moc větší než záchranný člun. A vevnitř samozřejmě naprosto primitivní. Není tu žádný salón, žádné rádio, žádné koupelny, žádná lehátka na palubě. Včera večer mě tahali po celé lodi a bylo to vážně na zvracení vidět, jak Kaspian předvádí ty své směšné necky, jako by to byla Queen Mary. Snažil jsem se mu vyložit, jak vypadají opravdové lodi, jenže on je moc pitomý. E. a L. mě *samozřejmě* nepodpořili. Malá holka jako L. si nejspíš neuvědomuje, v jakém jsme

nebezpečí, a E. maže K. med kolem huby, jako ostatně všichni tady. Říkají mu *král*. Já jsem prohlásil, že jsem republikán, a on se ptal, co to je! Připadá mi, že neví vůbec nic. *A jak jinak*, dostal jsem nejhorší kajutu na lodi, úplný sklep, a Lucie dostala celou kajutu na palubě sama pro sebe, a v porovnání se zbytkem lodi je ta její kajuta skoro hezká. K. říká, že je to proto, že je holka. Snažil jsem se mu vysvětlit, co říká Alberta, že všechny tyhle věci vlastně holky ponižují, ale on je prostě tupý. Ale možná přece jen pochopí, že onemocním, jestli budu muset ještě chvíli trčet v téhle *díře*. E. říká, že si nesmíme stěžovat, protože K. tu s námi bydlí také, aby udělal místo pro L. Jako kdyby to nebylo ještě horší – je tu jenom ještě míň místa. Málem jsem zapomněl říct, že tu je taky něco jako myšák, který je na všechny příšerně drzý. Ostatní ať si to snášejí, jestli chtějí, ale jestli to zkusí na mě, zakroutím mu ocas. A taky jídlo je příšerné.

Střet mezi Eustacem a Rípčípem na sebe nedal čekat dlouho. Druhého dne před obědem, když ostatní seděli kolem kulatého stolu a čekali (na moři jednomu pořádně vytráví!), vletěl dovnitř Eustace, lomil rukama a ječel:

„Ta potvora mrňavá mě málem zabila. Trvám na

tom, abyste si ho hlídali! Já tě budu žalovat, Kaspiane. Opatřím si soudní příkaz a budeš ho muset nechat utratit.“

V té chvíli se objevil Rípčíp. Meč měl tasený a vousky divoce naježené, ale hovořil stejně zdvořile jako vždycky.

„Prosím všechny za odpuštění,“ pronesl, „a především její Veličenstvo. Kdybych věděl, že se uchýlí sem, byl bych jeho potrestání odložil na vhodnější dobu.“

„Co se propána děje?“ ptal se Edmund.

Stalo se toto: Rípčíp, který měl pořád pocit, že loď nejede dost rychle, rád sedával na roubení na samé přídi, těsně za dračí hlavou, vyhlížel k východnímu obzoru a svým pisklavým hláskem tiše prozpěvoval písničku, kterou pro něj složila dryáda. Nikdy se ničeho nedržel, ať se loď kymácela jakkoli, a s naprostou samozřejmostí udržoval rovnováhu – možná mu to usnadňoval i dlouhý ocas, který visel na vnitřní straně roubení skoro až k palubě. Všichni, kdo pobývali na palubě, tento jeho zvyk znali a námořníkům to vyhovovalo, protože si tak měli aspoň s kým povídat, když drželi hlídku na přídi. Proč vlastně Eustace klouzal a potácel se a klopytal až dopředu k příďové nástavbě (chodit jako námořník se ještě nenaučil), to sku-

tečně ne-
vím. Snad dou-
fal, že uvidí
pevninu, nebo
se možná chtěl
jen ometat kolem ku-
chyně a něco tam

štípnout. Ale jakmile uviděl dlouhý ocas, visící dolů – je pravda, že to *bylo* trochu lákavé – napadlo ho, že by bylo skvělé ocas popadnout, zatočit jednou či dvakrát Rípčípem dokola, pak utéct a vysmát se mu. Zpočátku se zdálo, že mu to skvěle vychází. Myšák nebyl těžší než hodně velká kočka. Eustace ho v mžiku strhl ze zábradlí a vypadlo strašně směšně (aspoň Eustace si to myslel), jak tak letěl se všemi čtyřmi drobnými tlapami roztaženými a s otevřenou tlamou. Jenže nane-

štěstí pro Eustace myšák, který už mnohokrát bojoval o život, neztratil ani na okamžik hlavu. A své schopnosti také ne. Tasit meč, když vámi někdo točí dokola ve vzduchu a drží

vás za ocas, není nic jednoduchého, ale on to dokázal. A vzápětí Eustace ucítil dvě velmi bolestivá bodnutí v ruce, takže ocas pustil. Myšák rázem vyskočil, jako by se od paluby odrazil míček, postavil se proti němu a jen pár centimetrů od Eustacova břicha mával něčím hrozným, dlouhým, ostrým a lesklým, co vypadalo jako jehlice na rožnění. (U myší v Narnii se něco takového nepočítá jako pokus o ránu pod pás, protože výš prostě nedosáhnou.)

„Nech toho,“ zajíkal se Eustace, „jdi pryč. Dej to pryč. Je to nebezpečné. Nech toho, povídám. Řeknu to Kaspianovi. Nechám tě svázat a dát ti náhubek.“

„Proč netasiš, zbabělče?“ pískal myšák. „Tas a bij se, nebo tě plochým mečem zmaluji do modra.“

„Žádný meč nemám,“ bránil se Eustace. „Já jsem pacifista. Odmítám násilí.“

„Mám to chápat tak,“ ptal se velmi přísně Rípčíp a na okamžik sklopil meč, „že mi nehodláš poskytnout zadostiučinění?“

„Nevím, jak to myslíš,“ mnul si Eustace ruku. „Když nerozumíš vtipu, tak s tebou nebudu ztrácet čas.“

„Tak tumáš,“ řekl Rípčíp, „a tumáš – aby ses naučil chovat slušně – a s respektem – k rytíři – a k myšákovi – a k jeho ocasu –“ a při každém tom poučení

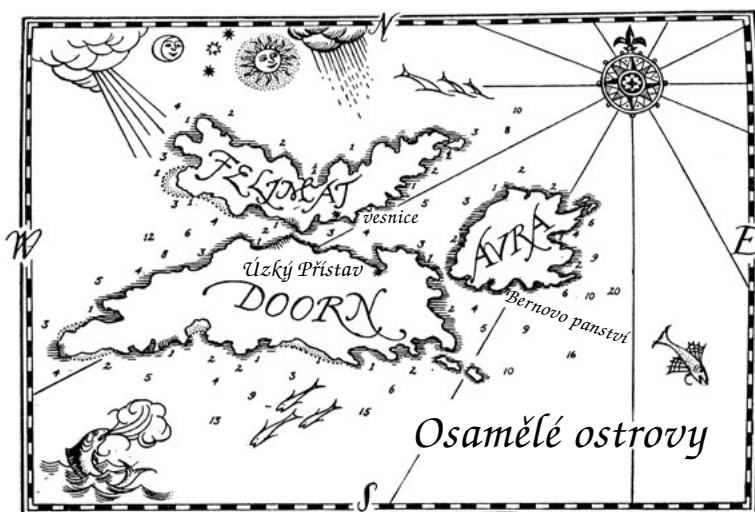
švihl Eustace plochou stranou rapíru, který byl z tenké, prvotřídní, trpaslíky kalené oceli a pro tento účel tak pružný a účinný jako březová rákoska. Eustace (jak jinak) chodil do školy, kde nepoužívali tělesné tresty, takže tenhle pocit byla pro něj naprostá novinka. Proto i když neuměl chodit jako námořník, netrvalo mu ani minutu slézt z nástavby a přeběhnout celou délku lodi, až vrazil do dveří kajuty – a celou tu dobu měl Rípčípa v patách. A Rípčípův rapír na zadku. Pálilo to, jako by byla ta ocel rozžhavená.

Vyřešit celou záležitost nedalo mnoho práce. Jakmile si Eustace uvědomil, že všichni berou myšlenku souboje vážně – Kaspian mu nabídl, že mu půjčí svůj vlastní meč a Drinian a Edmund se začali dohadovat, jestli by Eustace neměl být nějak znevýhodněn, když je o tolik větší než Rípčíp – neochotně se omluvil, pak si od Lucie nechal omýt a ovázat ruku a nato šel do postele. Dal si dobrý pozor, aby si lehl na bok.

KAPITOLA 3

Osamělé ostrovy

Země!“ vykřikl muž na přídi. Lucinka, která „**Z**si na zádi povídala s Rhincem, seběhla po žebříku z nástavby na palubu a hnala se dopředu. Cestou se k ní připojil i Edmund – Kaspiana, Dri-niana a Rípčípa našli už na přídi. Bylo dost chladné ráno, obloha byla bledá a moře velice temně modré s malými hřebínky pěny, a před nimi, kousek vpravo před přídí, ležel nejbližší z Osamělých

ostrovů Felimat jako nízký zelený kopec stoupající z moře, a kousek dál za ním i šedé svahy jeho sesterského ostrova Doornu.

„Starý dobrý Felimat! Starý dobrý Doorn,“ zaleskala Lucinka. „Edmunde – jak je to dávno, co jsme je viděli naposledy?“

„Nikdy jsem nechápal, proč jsou součástí Narnie,“ podotkl Kaspian. „Dobyl je Nejvyšší vládce Petr?“

„Kdepak,“ zavrtěl Edmund hlavou. „Patřily k Narnii ještě před našimi časy – za doby Bílé čarodějnice.“

(Mimochodem, dodneška jsem se nedozvěděl, jak se tyhle vzdálené ostrovy dostaly mezi země Narnijské koruny – jestli to zjistím, a jestli ten příběh bude aspoň trochu zajímavý, možná o tom napíšu další knížku.)

„Zakotvíme tady, sire?“ ptal se Drinian.

„Myslím, že přistát na Felimatu moc nemá cenu,“ radil Edmund. „Za našich dob byl skoro neobydlený a vypadá to, že je takový dodnes. Lidé žili většinou na Doornu a pár taky na Avře – to je ten třetí, odsud není ještě vidět. Na Felimatu jen pásli ovce.“

„Tak to budeme asi muset objet tenhle mys,“ prohlásil Drinian, „a přistát na Doornu. Takže budeme veslovat.“

„To mě mrzí, že nepřistaneme na Felimatu,“ posteskla si Lucinka. „Ráda bych se tam zase prošla. Byl hrozně osamělý – ale příjemně osamělý, a je tam všude tráva, jetel a vzduch krásně voní mořem.“

„Taky už bych si rád protáhl nohy,“ souhlasil Kaspian. „Mám nápad. Co se přeplavit na břeh ve člunu a ten poslat zpátky? My přejdeme Felimat pěšky a *Jitřní poutník* nás na druhé straně vyvedne.“

Kdyby byl Kaspian už tehdy měl ty zkušenosti, které později při plavbě získal, nikdy by nic takového nenavrhl, ale v té chvíli to vypadalo jako skvělá myšlenka. „Ano, ano, pojďme,“ souhlasila Lucinka.

„Ty půjdeš také, ne?“ zeptal se Kaspian Eustace, který se objevil na palubě se zavázanou rukou.

„Udělám cokoliv, jen abych se dostal z téhle mizerné lodi,“ odsekl Eustace.

„Mizerné?“ naježil se Drinian. „Jak to myslíš?“

„V civilizované zemi, odkud pocházím,“ odpověděl Eustace, „jsou lodi tak veliké, že když je člověk v podpalubí, tak vůbec neví, že je na moři.“

„V tom případě už můžeš rovnou zůstat na břehu,“ prohodil Kaspian. „Buď tak hodný a nech spustit člun, Driniane.“

Král, myšák, obě děti Pevensieovy a Eustace na-

stoupili do člunu a odpluli ke břehu. Když se veslaři vraceli s člunem k lodi, všichni na břehu se obrátili. Překvapilo je, jak *Jitřní poutník* vypadá malý.

Lucie byla samozřejmě bosa, protože při plavání odkopla boty, ale nijak jí to nevadilo, protože před nimi ležel trávník měkký jako peřinka. Jak bylo krásné, stát zase na pevné zemi a cítit hlínu a trávu, i když zpočátku se zdálo, že se půda pod nohama houpe nahoru a dolů jako na lodi – to se lidem, kteří stráví nějaký čas na moři, obvykle stává. Bylo tu mnohem tepleji než na palubě, a když přecházeli přes pláž, Lucinka s potěšením bořila nohy do písku. Někde zpíval skřivan.

Vykročili do vnitrozemí a stoupali po poměrně příkrém, i když nevysokém svahu vzhůru. Na vrcholu se samozřejmě ohlédli a spatřili *Jitřního poutníka*, zářícího jako veliký lesklý brouk, jak se pomalu přesunuje k severozápadu poháněn vesly. Když překročili hřeben, loď už neviděli.

Před nimi teď ležel Doorn, oddělený od Felimatu průplavem širokým tak kilometr a půl, a za ním po levé straně ležela Avra. Na Doornu jasně rozeznali malé městečko zvané Úzký Přístav.

„Koukejte! Co je tohle?“ řekl náhle Edmund.

V zeleném údolí, do kterého scházeli, sedělo pod

stromem šest nebo sedm obhroublých ozbrojených mužů.

„Neříkejte jim, kdo jsme,“ varoval Kaspian.

„Ale prosím, Veličenstvo, proč ne?“ podivil se Rípčíp, který souhlasil, že protentokrát se poveze Lucii na rameni.

„Napadlo mě totiž,“ vysvětloval Kaspian, „že už tady hodně dlouho nikdo neslyšel o Narnii. Je docela možné, že naši nadvládu už neuznávají. A v takovém případě by nebylo nejbezpečnější, aby se vědělo, že jsem král.“

„Máme meče, sire,“ namítl Rípčíp.

„Já vím, Ripe,“ souhlasil Kaspian. „Ale jestli bude potřeba tyhle tři ostrovy znovu dobýt, rád bych to

provedl s poněkud větší armádou.“

To už byli k neznámým docela blízko a jeden z nich – mohutný černovlasý chlap – zavolał: „Dobré ráno!“

„Dobré ráno i vám,“ odpověděl Kaspian. „Je na Osamělých ostrovech ještě místodržíci?“

„No to tedy je,“ kývl muž. „Místodržíci Gumpas. Jeho Dostatečnost je v Úzkém Přístavu. Ale vy si sedněte a napijte se s námi.“

Kaspian mu poděkoval (ačkoli ani jemu, ani ostatním se jejich noví známí nijak zvlášť nelíbili) a všichni se posadili. Sotva ale stačili pozvednout poháry k ústům, kývl černovlasý na svoje společníky a všech pět návštěvníků se rychlostí blesku ocitlo v sevření silných paží. Snažili se bránit, ale nepřátelé měli všechny výhody na své straně, a tak byli za chvílku všichni odzbrojeni a ruce měli svázané za zády – až na Rípcípa, který se kroutil v sevření svého věznitele a zuřivě hryzal.

„Pozor na to zvíře, Křiváku,“ varoval vůdce. „Neporaň ho. Nedivil bych se, kdyby nám z nich ze všech vynesl nejvíc.“

„Zbabělče! Sketo!“ pištěl Rípcíp. „Vrať mi meč a pusť mi tlapy, jestli si troufneš!“

„No páni!“ hvízdł obchodník s otroky (tím totiž černovlasý byl). „Ono to umí mluvit! No to mě po-

držte. Ať se propadnu, jestli ho dám za míň než dvě stě srpků!“ (Kalormenský srpek je v těch končinách hlavní měnou.)

„Tak tohle tedy jsi,“ obořil se na něj Kaspian. „Únosce a otrokář. Doufám, že jsi na to pyšný.“

„No, no, no,“ řekl otrokář. „Nezačínej odmlouvat. Čím dřív se s tím smíříš, tím líp pro všechny, no ne? Já to pro zábavu nedělám. Taky si musím vydělat na živobytí jako každý jiný.“

„Kam nás odvezete?“ zeptala se Lucinka se staženým hrdlem.

„Támhle do Úzkého Přístavu,“ odpověděl otrokář. „Zítřka je tam trh.“

„Je tam britský konzul?“ chtěl vědět Eustace.

„Cože jestli tam je?“ zeptal se muž.

Ale dávno předtím, než Eustace skončil s vysvětlováním, otrokář prohlásil. „Koukejte, už mám toho žvanění dost. Ta myš, prosím, ale tenhleten by vymluvil z jalové krávy tele. Jdeme, kamarádi.“

Čtyři lidští vězňové byli svázáni provazem k sobě, ne krutě, ale bezpečně, a přinuceni vykročit dolů k pobřeží. Rípčipa jeden z mužů nesl. Myšák přestal kousat, když mu pohrozili, že mu sváží tlamu, ale mluvit nepřestal. Lucinka se v duchu divila, jak může někdo snášet, že na svou adresu slyší takové věci, jaké teď Rípčíp sypal na otrokáře. Jenže otro-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.